

בש"פ 1355/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1355/17

כבוד הרשמת ליאת בנמלך
פלוני

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה להארכת מועד

החלטה

1. לפניי בקשה למתן ארכה להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בירושלים (בשבתו כבית משפט לנוער) מיום 13.3.2016. בפסק הדין נדחה ערעור שהגיש המבקש על פסק דין של בית משפט השלום לנוער בירושלים אשר הרשיע את המבקש במעשים בהם הודה במסגרת הסדר טיעון, תוך שדחה את טענתו כי יש לבטל את הרשעתו.

בקשת הארכה הוגשה כמעט שנה לאחר שניתן פסק הדין בבית המשפט המחוזי. לטענת המבקש והוריו, אשר הגישו עימו את הבקשה, פסק הדין הובא לידיעתם למעלה מארבעים וחמישה ימים לאחר שניתן, וגם לאחר שזה נמסר להם סברו הם כי לא קיימת הגבלת זמן להגשת בקשת רשות ערעור על פסק הדין. המבקש והוריו הדגישו כי המבקש שב לדרך המוטב, וביטאו את חששם כי הרשעתו בדין תפגע בשירותו הצבאי ובהמשך דרכו.

נוכח הנטען בבקשה התבקשה התייחסות של בא-כוח המבקש בשתי הערכאות קמא, עורך הדין אלכס גפני, אשר ייצג אותו מטעם הסניגוריה הציבורית. זה הבהיר כי פסק הדין הומצא לידי ביום 20.3.2016, וכי עלה בידיו לשוחח עם אמו של המבקש וליידעה על פסק הדין רק ביום 6.5.2016. עוד צוין כי בשיחה שהתקיימה עם אמו של המבקש באותו

מועד הודיע לה כי הסניגוריה הציבורית החליטה שלא להגיש בקשת רשות ערעור בעניינו, וכי בידי המבקש לפנות בעניין באופן עצמאי (לדבריו הוא מניח שציין את פרק הזמן הנתון להגשת ההליך אך נוכח חלוף הזמן אינו יכול למסור האם נשאל על כך). עורך הדין גפני הוסיף כי העביר למבקש באמצעות הפקסימיליה עותק של פסק הדין ביום 10.5.2016.

המשיבה מתנגדת לבקשה, וטוענת כי נוכח פרק הזמן הממושך שחלף ממועד מתן פסק הדין וממועד מסירתו למבקש, אין מקום לאפשר הגשת ההליך ערעורי.

2. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים ובחומר שלפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להיעתר למבוקש.

אמת המידה אשר על פיה נבחנת בקשה למתן ארכה להגשת ההליך ערעורי פלילי - "טעם ממשי המניח את הדעת" לאיחור - אמנם מקלה מזו הנוהגת עימנו בבקשות ארכה להגשת הליכים אזרחיים ומנהליים (ראו בש"פ 8345/13 אגבריה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (5.8.2014) (להלן: עניין אגבריה)). יחד עם זאת, אין בכך כדי לסטות מן הכלל לפיו גם בהליכים פליליים יש להקפיד על הגשת ההליך ערעורי במועד, וזאת נוכח עקרון סופיות הדיון והצורך בהצבת גבול להימשכות הליכים כמו גם האינטרס של הצד שכנגד ושל הציבור בכללותו לחיזוק הוודאות והיציבות המשפטית. בהתאם נפסק כי ארכה לא תינתן כדרך שבשגרה, וכי בבחינת קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת" לאיחור בהגשת ההליך יש לשקול, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; את מהות ההליך העיקרי ואת סיכויי הלכאוריים. יודגש בהקשר זה כי אין מדובר ב"רשימה סגורה" של שיקולים וכי כל מקרה ראוי לו להיבחן לגופו על יסוד הנסיבות הקונקרטיות הרלבנטיות (ראו עניין אגבריה לעיל, והאסמכתאות המובאות שם).

במקרה דנן אין לזקוף לחובת המבקש את פרק הזמן שחלף ממועד המצאת פסק הדין לבא-כוחו לבין המועד בו נמסר לידיו עותק של פסק הדין. אולם גם ממועד המסירה האמור ועד למועד הגשת הבקשה חלפו כתשעה חודשים. נתון זה מציב בפני המבקש משוכה גבוהה, אותה לטעמי לא עלה בידו לצלוח. בא-כוח של המבקש בערכאה קמא ציין כי עוד במאי 2016 הודיע לאמו של המבקש כי הסניגוריה החליטה שלא לייצגו וכי באפשרות המבקש להגיש ההליך באופן עצמאי. בנסיבות אלו, ואם סבר המבקש כי ברצונו להגיש ההליך ערעורי נוסף, היה עליו לפעול בשקידה ראויה לבירור פרק הזמן שנתון לו להגשת ההליך ולהגיש בקשה מתאימה סמוך לאותו מועד. המבקש והוריו אינם יכולים לפטור עצמם בטענה הסתמית כי סברו שאין מגבלת זמן להגשת ההליך, מבלי שפירטו אילו מאמצים עשו לבירור פרק הזמן הרלבנטי (למשל בירור עם בא-כוחו של המבקש בערכאה קמא). גם הטענה המשתמעת כי הבקשה מוגשת רק כעת בשל התקדמותו של המבקש אינה יכולה להצדיק לטעמי מתן ארכה ממושכת כמבוקש, שכן "עקרונות הוודאות המשפטית וסופיות הדיון מתווים מדיניות משפטית לפיה נסיבות מאוחרות - אשר התרחשו לאחר חלוף המועד להגשת הערעור - אינן מצדיקות מתן ארכה, למעט מקרים חריגים ומצומצמים" (בש"פ 660/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (31.1.2016)). מקרה זה אינו נמנה לטעמי עם אותם מקרים חריגים כאמור.

לכך אוסיף כי לאחר עיון בחומר שלפניי ועל פני הדברים נראה כי סיכויי ההליך שהגשתו מתבקשת אינם תומכים אף הם במתן הארכה, שכן עניין לנו בהליך "בגלגול שלישי" אשר נראה כי אינו מעורר שאלה משפטית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש.

מכל הטעמים המפורטים לעיל איני מוצאת להיעתר למבוקש, והבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ט"ו בסיון התשע"ז (9.6.2017).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת
